

Catârul ce-și laudă nobilitatea

Grigore Alexandrescu

Catârul unui părinte
Cu proastele lui cuvinte
Noblețea își lauda,
Zicând fără încetare
Că de o virtute mare
Exempluri mumă-sa da,
Că ea a fost la războaie,
Că la cutare bătaie
Singură a biruit,
Și că l-a ei privire,
Oricare om cu simțire
De tot rămânea uimit;
De aceea se cuvine
Oamenii să i se-nchine,
Domnul catâr socotea;
Și uitând a sa rea stare,
Părinteasca naintare
La lumină tot scotea.
Dar cum se sfârși noblețea?
Când îi veni bătrânețea.
La râșniță el fu pus,
Unde, prost, în scăpătare,
De tatăl său, măgar mare,
El aminte și-a adus.